

ИВАН ПЕЙЧЕВ
СЛЕДИ

chitanka.info

От малки и големи стъпки дири
остават върху пясъка златист
и в жълтите, горещи дюни спират
големите и малките следи.
Стоим един до друг и не говорим,
пустей далече каменния кей.
Един самотен облак — златен кораб,
закотвен в хоризонта се люлей.
Гори брега, от залеза пронизан,
гори небето, въздуха гори
и чайките горят, и бавно слизат
с крила пламтящи в сините води.
Поява бризът лек и аз не зная
дали сега навеки между нас
посоки на раздялата чертаеш
с обувки бели в пясъка шумящ.
Пред нас морето в тъмни очертания
с призивен звук посреща тази нощ
и призивът му в нашето мълчание
звучи с такава страстна дива мощ,
че ти с усмивка ставаш. Бризът милва
лицето ти, а моята ръка
от рамото ти пада тъй безсилна —
сама от рамото ти пада тя.
И вече няма думи. С глас провлечен
говори необятното море
и падат върху дюните разсечени
безмълвните ни сенки. Знам — без ред
и без посока дълго ще замира
шумът на стъпки в пясъка златист,
но в мрака черен няма да прозират,
не ще личат обратните следи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.